

Free-diving Andrea Kluitmann

Ik lijk op onze moeder en jij op onze vader. Een deelverzameling is het stukje wenkbrauw dat bij ons allebei ontbreekt. Op foto's zag dat er vreemd uit, alsof we samen een pleidooi voor de leemte hielden. En er zijn nogal wat foto's van ons samen.

Jij bent twee jaar ouder, het was dus: Sam en Karen.

Toen veranderde de volgorde, haast onmerkbaar.

Je oefende om je adem in te houden, steeds langer. Free-diving heette dat. Voor je verjaardag gaf ik je een handdoek die binnen vier minuten droog was. Zolang kon je intussen al onder water blijven. Even lang als een ei nodig had om zacht te worden.

Bij het oefenen moest er altijd iemand de duiker in de gaten houden, zelfs in de badkuip. Dat deed ik. In het begin had ik maar één minuut de tijd om naar je zeewierharen en je zwevende ballen te kijken, later steeds langer.

Ik genoot van je eerste krachtige ademstoot in het bedompte badkamertje.

Je ogen keken steeds hoogmoediger, ik had het misschien kunnen weten.

Achteraf.

Achteraf wist iedereen zo veel. Dat de weddenschap in het meertje een achterlijk idee was geweest. Dat het sowieso een achterlijke hobby was.

Maar toen waren je hersenen al helemaal week, en het was Karen en

Sam geworden. En zo blijft het nu.

Het verhaal 'Ik had een schrijfretraite gewonnen en zat aan het mooiste tafeltje van de wereld, onder een boom met uitzicht op zee (www.limnisa.com). De vorige avond had iemand verteld dat ze een keer was flauwgefallen was in haar duikmasker. Ik keek naar de zee, ik dacht aan mijn broer.'